

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa PGE L. Zakładów Energetycznych S.A.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 lutego 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z
dnia 16 kwietnia 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 24 lipca 2008 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorstwo energetyczne L. Zakłady Energetyczne S. A. nie wywiązało się w 2006 r. z określonego w art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. Z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii lub uiszczenia opłaty zastępczej i wymierzył temu przedsiębiorstwu karę pieniężną w kwocie 3.938.000

zł, to jest w wysokości 0,726% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2007 r.

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki – L. Zakładów Energetycznych S. A. w Lublinie od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie z dnia 26 czerwca 2009 r., oddalającego odwołanie powódki od powyższej decyzji Prezesa URE.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną strona powodowa. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które „polegają na konieczności wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy w wyroku:

1. Czy na gruncie art. 348 k.c. wystarczającym środkiem do przeniesienia posiadania energii elektrycznej i jej wydania, w sytuacji gdy nie dochodzi do fizycznej dostawy tej energii, jest samo zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej i określenie planowanego harmonogramu dostaw w podziale na okresy miesięczne? Jeżeli zaś samo zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej i ustalenie planowanego harmonogramu dostaw jest wystarczające, to czy harmonogram ten nie powinien być przynajmniej tak szczegółowy, aby umożliwić rozliczenie sprzedaży i zakupu tej energii na rynku bilansującym?;
2. Czy na gruncie postanowień prawa dotyczących obowiązków zakupu świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo Energetyczne sprzedażą energii elektrycznej odbiorcy końcowemu jest sprzedaż dokonywana na rzecz podmiotu, który zarówno zużywa energię na własne potrzeby, jak i prowadzi handel energią elektryczną, posiadając w tym względzie wymagane koncesje, jeżeli zakupiona energia elektryczna nie została przez taki podmiot przetransportowana, odebrana i fizycznie zużyta i podmiot ten nie zawarł żadnej umowy przewidującej transport, odbiór i fizyczne zużycie zakupionej energii?”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna – pozwany Prezes URE wniósł o:

- 1) nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o jej oddalenie;
- 3) o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedstawionych zagadnieniach wskazuje się na specyficzne problemy (trudności) ustalenia, czy w zakresie sprzedaży energii elektrycznej na tzw. wymianę, nabywca faktycznie uzyskał posiadanie nabytej energii i czy zużył ją na potrzeby własne. W szczególności w przekonujący sposób wskazano na to, że samo zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej i określenie planowanego harmonogramu dostaw w podziale na okresy miesięczne nie oznacza, że rzeczywiście doszło do przeniesienia posiadania energii ani też – gdyby przeniesienie posiadania nastąpiło – że nabywca zużył ją tak jak odbiorca końcowy. Chociaż postawione w skardze pytania brzmią jak pytania retoryczne, to nie ujawniają one zagadnień, których wyjaśnienie jest konieczne dla oceny zaskarżonego wyroku. Dokonane bowiem przez Sąd drugiej instancji ustalenia, w tym, że nabywca spornej w sprawie energii, energię tę faktycznie uzyskał i zużył na własne potrzeby, opierają się na wynikach postępowania dowodowego, wykraczającego poza zakres przesłanek wskazanych w postawionych pytaniach. W szczególności, jak na to w odpowiedzi na skargę kasacyjną zwrócił uwagę Prezes URE, nie ujawniono żadnych okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, że mimo zawartej umowy i określenia harmonogramu dostaw energii, zobowiązania tak określone nie zostały wykonane, natomiast o tym, że wynikające z umowy zobowiązania zostały wykonane świadczy to, że żadna ze stron umowy nie występowała z roszczeniami umowy dotyczącymi.

Uznając, że wyjaśnienie przedstawionych w skardze zagadnień prawnych nie jest potrzebne dla kasacyjnej oceny podstaw zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. wobec braku wymaganych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ w § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoją podstawę § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).